

Lo Farnedal, Aseseppä lukunäyte

Kivääriosasto ampui kolme kunnialaukausta.

Soittaja nosti signaalitorven huulilleen ja puhalsi haikean hyvästijättösävelmän, jota kutsuttiin nimellä ”Taps”. Lähipoluilla ja viereisissä kortteleissa viipyvät henkilöt pysähtyivät ja kuuntelivat vaieten. Samaa musiikkia oli soitettu heidänkin rakkaittensa haudalla ja tuhansien sotilaitten muistoksi vuosien aikana eri puolilla maapalloa. Se sykki Rafin korvissa ja lähetti ahdistavan puistatuksen hänen lävitseen.

Kun soiton viimeinen kaiku oli vaiennut, alkoi lipun taittaminen. Se käännettiin tarkoin käsiottein kolmeentoista taitokseen, joilla kaikilla oli oma merkityksensä – tuloksen muoto jäljitteli Yhdysvaltain sisällissodan aikaista hattua.

Javi seisoi edelleen arkun päädyssä, kun kunnialaukausten hylsyet sujautettiin vaivihkaa hänen kouraansa.

Lipun tummansininen osa tähtineen jäi päällimmäiseksi paksuun, kolmionmuotoiseen pakkaan. Saatuaan sen käsiinsä Javi livautti hylsyet kankaan poimuihin. Ne tuntuivat yllättävän painavilta taitosten pohjukassa. Hän marssi tasaisin, pehmein askelin vainajan omaisten luo.

Marcien itkuiset silmät katsoivat häneen. Nainen tunsu protokollan ja tiesi, mitä olisi tulossa. Hän arvasi myös, että hylsyet olivat siellä, minne ne perinteisesti pantiin kaatuneen kunniaksi.

Javi laskeutui polviasentoon tekoruohomatolle ja aloitti tavanomaisen luovutuspuheenvuoron.

– Yhdysvaltain presidentin, Yhdysvaltain merijalkaväen ja kiitollisen isänmaan puolesta ottakaa vastaan tämä lippu kiitollisuuden ja arvostuksen osoituksena rakkaanne kunniakkaasta ja uskollisesta palveluksesta.

Hänen äänensä karheni ja katkesi lopussa.

– Kiitos, mumisi Marcie puoliääneen. Hänen mieleensä pullahti kapinallinen ajatus – mitä kiittämistä siinä oikeastaan oli. Hänhän vaihtoi rakkaimpansa jäännökset yhteen Yhdysvaltain lippuun. Mutta hyvät tavat vaativat, että aina piti kiittää kaikesta mitä sai, olipa se hyvää tai pahaa.

Hän otti nyytin vastaan ja rutisti sen rintaansa vasten.

Märkä, ryppyinen nenäliina putosi maahan. Nyyhkäisten Marcie kallistui Javin syliin. Miehen kädet kannattelivat vapisevaa naista, kunnes hänen oma asentonsa alkoi tuntua niin hankalalta, että hänen oli pakko työntää tämä takaisin tuoliin. Piti palata tavalliseen järjestelyyn. Oli muutenkin jo aika laittautua pois hautausmaalta; ensimmäiset sadepisarat olivat tipahtelemassa maahan.

– O-olen pahoillani, Javi änkytti taas kerran. Hän teki kunniaa vielä uudelleen ja perääntyä antaakseen tilaa osanoton ilmaisuille.

Sotilaspappi ja merijalkaväen edustaja tulivat esittämään surunvalittelunsa. Omaiset kättelivät heitä tavalliseen tapaan. Musertavasta surustaan huolimatta he pystyivät jotenkin toimimaan silloin, kun olivat julkisuuden silmien alla.

Javi nyppäisi univormustaan Navy SEAL-tunnuksen. Hän takoi sen arkun kiiltävään pintaan käyttäen kämmensyrjäänsä vasarana. Terävä kipu riipaisi kättä, sähkötti ranteesta kyynärpäähän asti. Se lievitti hiukan hänen tunnonvaivojaan.

Seremonia oli menossa erikoiseen suuntaan – Clipperhän ei ollut SEAL, jotka tavallisesti kunnioittivat omiaan tuolla tavoin, mutta Javi halusi muistaa ryhmänsä jäsentä ja ystäväänsä. Ele laukaisi ketjureaktion – muut seurasivat esimerkkiä. Rafi siirtyi hänen viereensä ja aloitti toisen rivin paukuttamalla punertavaan puuhun oman merijalkaväen merkkinsä.

Marcie kuuli takaansa vaatteiden kahinaa ja liikettä. Omaisten taakse oli tilaisuuden aikana kerääntynyt joukko Clipperin ystäviä ja aseveljiä.

– Mrs. Jackson, haluamme lausua surunvalittelumme tapahtuneen johdosta ja ilmaista kunnioituksemme miehelle menestyksestä sotilasuraa ja saavutuksia kohtaan, ilmoitti laiha punatukkainen kapteeni.

Hän puristi kevyesti Marcien kättä, teki kunniaa ja ohjasi joukkonsa arkulle. Kun he olivat valmiita, sen kanteen oli kiinnitetty nelisenkymmentä siipiparia, laskuvarjoa, sukelluskypärää ja muuta kuviota. Oli kultaista, kullattua, hopeista ja pronssista tunnusta – kaikki tarkoitettu osoittamaan, että Clipper ei ollut kuollut turhaan eikä hänen tarvinnut matkata tuntemattomaan yksinään. Aseveljet ja ystävät saattelisivat häntä niin pitkälle kuin pääsivät.